

ikke saa lidt at træffe Pastoren her. Den Rejse maa da være bleven pludselig bestemt.“

„Det blev den vist ogsaa.“

„Hvad kan egentlig have ført ham herud? Han gaar da ikke og er forelsket i dig, Ragnhild?“

„Jeg veed saamænd ikke. Jeg har ikke spurgt ham.“

„Men du er dog glad ved hans Selskab. Han er jo underholdende.“

„Ja, han morer mig. Han er saadan en fornøjelig Hanswurst-Figur. Herregud, du! Vi kan jo ikke alle gaa omkring og være bekymrede Verdensforbedrere.“

„Du skulde dog vist passe lidt paa, Ragnhild. Pastor Petersen er — trods sin Alder — vel næppe helt ufarlig. Han har jo ogsaa Ord for at være en meget kvindeker Mand.“

Ragnhild slog en lille Latter op.

„Hør, veed du hvad, Betty! Det kan man vist nok sige om de fleste Mandfolk. Hvad har din egen Erfaring lært dig?“

Fru Betty svarede ikke. Hun blev atter stødt af Venindens Tone og frie Udtryksmaade. Hun var i det hele i sit Forhold til hende begyndt at føle lidt af den samme Art Genérthed, som Ragnhild i deres Bekendtskabs allerførste Tid havde kunnet vække hos hende ved sin lidt provinsielle Smag for opsigtsvækkende Toiletter. Og i sit stille Sind tænkte hun paa, om det maaske alligevel ikke var godt, at Forbindelsen mellem hende og Emanuel ikke var bleven til Virkelighed.

VII

Derude paa den solhede Landevej vandrede imidlertid Emanuel og Pastor Petersen. Langsomt steg de op ad den bugtede Vej, som førte over en Samling nøgne Bakkekuder, de saakaldte „Hammerbakker“, der dannede Landets Afslutning i Vest, . . . et øde og tavst